ב"ה

30 MINUTES

10th of SHEVAT

10

3 QUESTIONS to ANSWER

3 great PRIZES

YUD SHEVAT
LEARNING CAMPAIGN

Study the enclosed material for a chance to win one of three great prizes! *See inside for details.*

PRIZE 1

ROUND TRIP FLIGHT*

PRIZE 2

nexus 7

PRIZE 3

$100 IN KEHOS

jnet

*CONDITIONS APPLY

YUD SHEVAT
LEARNING CAMPAIGN

The 10th of Shevat marks the passing of the sixth Lubavitcher Rebbe, Rabbi Yosef Yitzchak Schneersohn (1880–1950), and the day when Rabbi Menachem Mendel Schneerson (1902–1994) formally accepted the leadership of Chabad-Lubavitch in 1951. To commemorate this day, JNet is having a campaign to learn the teachings of both Rebbes.

This campaign is open to anyone who wants to learn the material.

Here's what you have to do:

1. Learn the sicha by yourself or with a friend

2. Go to JNet.org/tenshevat
(or call 718-467-4400 ext. 290 during business hours)

3. Answer the questions and be entered into the raffle

The winners will be announced on our website Monday, the 12th of Shevat, January 13th.

May the merit of our learning strengthen our commitment and connection to the Rebbe and his directives, and bring Moshiach speedily in our times.

JNet
770 Eastern Parkway Suite 302, Brooklyn, NY 11213
718-467-4400

JNet offers one-on-one phone or online learning, on your schedule, for half an hour a week. There is no charge for the program. The study partners are all volunteers. For more information or to sign up to learn or volunteer, go to www.jnet.org.

JNet is a division of Merkos L'Inyonei Chinuch and was established with a generous grant from The Rohr Foundation.

**Winner of the roundtrip flight will receive 25,000 miles or $250 cash.*

MAKING GARDENS OUT OF MOLEHILLS

The tenth of Shevat is the anniversary of the Previous Rebbe's passing. It is also the day when, a year later, Rabbi Menachem Mendel Schneerson formally accepted the position of Rebbe.

The following is a talk given by the Rebbe on the tenth of Shevat. In it, he brings to life the inspirational message of the Previous Rebbe's final discourse: The world was - and can once again be - a beautiful place.

...And you can make it happen.

GLOSSARY FOR THIS SICHA:

Maamar: A lecture of deep chassidic thought, delivered or written by a Rebbe.

Mishkan: The temporary sanctuary built in the desert when the Jews left Egypt.

Klipot: Literally, shells or husks. Singular: Klipa. Used to describe forces that obstruct the divine light.

Sitra achra: A sense of otherness, or disconnection from the G-dly light.

Yetzer hara: The urge to do the wrong thing.

As the Baal HaTanya writes, when someone is about to pass away, all the mitzvos that he did, Torah that he learned, and endeavors which he worked at all his life, come together. It makes sense, then, that in his maamar titled "Basi L'Gani," the previous Rebbe encapsulates the core message of all his life's work—after all, the Rebbe instructed that Basi L'Gani should be handed out on the tenth of Shvat—the day on which he was to pass away.

HIS MISSION STATEMENT

Of the primary points that the Previous Rebbe focused on throughout his life, there are two that he was especially dedicated to. These were not only demands the Rebbe made of *himself*, but more importantly, these were mandates that the Rebbe charged his followers with as well:

1. To spread Torah, mitzvos and Chassidus in every place throughout the world—even places that do not seem receptive to it.

2. To do this with enthusiastic energy.

Since these were the focal points of the Rebbe's mission, they are the two points that are expressed in the Rebbe's final maamar. There, the Rebbe describes the importance of this directive and responds to any justifications that such an undertaking is too difficult or unnecessary.

THE BEGINNING AND THE END

An idea is most strongly expressed in its beginning and end. The beginning of an idea is like a head, which includes all that is to follow, and the end, as well, expresses the gist of the topic at hand. [1]

Just like in Basi L'Gani: There, the Rebbe discusses his two mandates, both in the beginning and the end of the maamar.

The beginning of the maamar opens with the commentary of the Midrash on Shir HaShirim:

TEXT 1

In Shir Hashirim, G-d says, "I came to my garden, my sister the bride." It doesn't just say a garden, but *my* garden, meaning *my* pleasure place—the place that was my main place in the beginning. Because the main place of G-d's presence was originally here on earth.

Shir HaShirim Rabba, 5:1

This verse alludes to the time that the Mishkan was built, and G-d's presence entered it. The Midrash explains that G-d's statement, "I came to my garden," hints that although His presence entered the Mishkan at that specific time, it was not the first time that G-d's presence had been here, in this world. G-d's presence was *returning* to the world, after its departure when man sinned.

The physical world was originally the home where G-d's presence was meant to be. G-d's intention in creating the world was not for Him to express Himself in spiritual and supernal realms; rather He wanted this physical world to be a sanctuary for Him to express Himself.

In the end of the maamar, the Rebbe quotes another commentary of the Midrash. This one says that people should never procrastinate, but should instead serve G-d with a great sense of urgency.

1 See Berachos, 12a

TEXT 2

What is meant by, "There is no ruling on the day of death" ?

A person is not in control [that he can say], "Wait for me until I make my reckonings and until I direct my household, and then I will come."

Devarim Rabba, 9:3

We cannot slack off and delay accomplishing our mission, since we never know when our time will arrive and when we will be called to leave this world.

These two midrashic commentaries, which are quoted in both the beginning and the end of the maamar, express the two points that were the main principles of the Rebbe's life. The commentary that says that we cannot control the time of our death expresses that we must always serve G-d with enthusiasm. The commentary which speaks of the world as a garden articulates that we must disseminate Torah and mitzvos to every place in this world.

G-D'S HOME

When you think about the situation of the world, it is quite possible that you will become dejected about the state that the world is in, and give up the hope that you can make any change in your surroundings and transform them for the better. You might be daunted by the negativity you see all around, and conclude that the world is unchangeable. What's more, it is not only you who sees so much negativity—the Torah itself concludes that the world is full of corruption—it is filled to capacity with negativity which fills its every crevice.

TEXT 3

This is the idea of the downward gradation of the worlds and their descent, degree by degree, through a multitude of garments which screen the light and life that emanate from Him, until this tangibly physical world is created. This world, then, is the ultimate descent in terms of negation of His light and multiple layers of darkness. The descent is to such an extreme that it is full of klipot and sitra achra that actually opposes Havayeh, saying, "I and nothing but I!"

Tanya, Ch. 36

The world, by its very definition, is "full of klipot and sitra achra," and is even referred to with the title: "A world of klipa and sitra achra."[2] That being the case, people will likely suppose that since the world was created by G-d to be full of negativity, it is impossible to transform it to become positive. People know their shortcomings, and will therefore conclude that it is impossible for one man overcome the tremendous opposition of vast negativity that he is surrounded by.

2 Tanya, Ch. 6

If so, we are liable to conclude that if we cannot transform the world, it is a good idea to escape it. Rather than being activists guided by a global mission of good, we will become recluses in the four cubits of Torah and prayer—never leaving them to attempt to change the world around us.

It is this thought process that the Rebbe opposes right at the start of his maamar. The Rebbe explains that although it may seem that the world is full of negativity, this is not the *true* identity of the world. It is rather superimposed on the inherent goodness of the world. When the world was created, it was a home for G-d's presence, and that remains the authentic definition of the world.

We should not be daunted by the task to change the world. After all, the negativity we see is not the world itself. It is just a mask for the true identity of the world—a world that is G-d's garden and a home for His divine presence.

WHAT NOW?

Saying that the world was originally created as G-d's home does not completely resolve the issue of the person who is intimidated by the mission to transform the world, who would rather escape into his holy books.

It is nice to say that the world was created for good, but that is not what the world became. After man sinned, he caused the world to become full with klipa and sitra achra. Saying that the world used to be good does not seem to explain how to transform all the evil that is in the world today.

TEXT 4

This world, with all its contents, is called the world of klipot and sitra achra. Therefore, all mundane affairs are severe and evil, and wicked men prevail.

Tanya, Ch. 10

While true that the world may have originally been created as a positive place, presently we see evil all around us. Besides, as we said, the very name for the world alludes to its negativity: The World of Kelipot and Sitra Achra.

It's easy to conclude from all this that it is impossible to transform the negativity that the world has been submerged in, and to give up transforming the world into a home for G-d's presence.

The Rebbe responds to this statement as well, when he says that the purpose of the world is to be a home for G-d's presence. Not only was the world originally created with the *objective* of being G-d's home, it will eventually reach that point and become a sanctuary for G-d, in reality.

G-d constantly creates the world with this plan in mind. It is therefore impossible for us to prevent G-d's plan for the world to come into fruition. Eventually, the world will become a G-dly place. This is promised in the words of the prophet:

TEXT 5

It shall happen on that day, says the Lord of Hosts: I will cut off the names of the idols from the earth, and they shall no longer be mentioned. Also the prophets and the spirit of contamination, I will remove from the earth.

Zecharya, 13:2

Although the world is now full of klipa and spiritual contamination, eventually it will dissipate.

The world began as a home for G-d's presence and it will ultimately return to that state. The interim, when the world is permeated by negativity, is only a transient period that will soon pass. The essential character of the world always was, and still is, good.

TEXT 6

A change that will be restored to its original condition is not regarded as a change.

Talmud, Suka, 30b

Before man sinned the world was good, and when Moshiach will come the world will again express G-dliness. The interim time is only temporary. Considering that, "A change that will be restored to its original condition is not regarded as a change," it makes sense that the darkness that envelopes the world now does not define its true character.

It is therefore not an intimidating responsibility to transform the world, since it is not really a transformation. We just need to push away the façade of klipa and reveal what the world has always been—a suitable home for G-d's presence…

Eventually, G-dliness will not only affect *part* of the world, it will permeate every crevice of the earth, as the prophet Yeshaya says, "The land will be full of awareness of the Lord as water covers the seabed." [3] In contrast to the present state of the world, when, "it is full of *kelipot*,"[4] in the era of Moshiach, it will instead be submerged in G-dliness.

Now we can understand how the Rebbe insisted that his followers spread G-dliness all around—even to places that don't seem receptive to it. In truth, every crevice of the world can be a part of G-d's home.

TO DUST YOU WILL RETURN

This idea also contains an important message about the self-refinement we must achieve during our lives here, in this world.

After a person passes away, their body decomposes and turns to dust. The time they are alive in a body can seem like a fleeting moment in the grand scheme of things.[5]

3 Yeshaya, 11:9

4 Tanya, Ch. 36

5 Although eventually the person will come back to life during the time of the resurrection of the dead, the new body is considered a *new* entity. Becoming a new body is considered a *radical* shift from its *essential* identity as dirt and is not considered as *reverting* to what it originally was.

TEXT 7

By the sweat of your face you shall eat bread, until you go back to the earth from where you were taken. For you are dust, and to dust you will return.

Bereishis, 3:19

The verse expresses the fragility of humankind, who was created from dust, and will eventually return to the state which he came from.

This raises a question: If we are only dust, why bother refining the body? As we said, "A change that will be restored to its original condition is not regarded as a change." That being the case, man, who came from dust and will return to dust, is not a true existence. He is really dust, and his lifetime is just a passing phase.

What is the point of making the body more G-dly, if it will return to what it used to be—dust?

THE ESSENCE OF HUMANKIND

The maamar contains the answer to this question, as well. When G-d chooses this world as His home, He gives the physical world a *real* existence. The world is not just a finite creation; it is a home for the infinite.

The same is true of the body. When the Jewish people are called "the chosen people," this refers to their bodies, and therefore their existence is not dust. Rather, because of G-d's choice, they become an extension of G-dliness.

TEXT 8

This is also the meaning of "With great and exceeding compassion [You have pitied us]," namely, exceeding the nearness of G-d towards all the armies of angels above; "... and You have chosen us from every people and nation," referring to the material body which, in its corporeal aspects, is similar to the bodies of the gentiles of the world.

Tanya, Ch. 49

Being that G-d chose the Jewish body, its lifetime and existence cannot be considered transient. The *essence* of the body is not ephemeral, and does not turn to dust, because it is this essence which G-d chose.

In fact, humankind was only punished with returning to dust after the first sin. This means that really, the essence of the body is not dust. That is why it is important to refine the body: To reveal the G-dliness that is still dormant there. It is not a futile effort to transform a body which will return to dust, as it might have seemed.

WHAT'S THE RUSH?

The yetzer hara is clever. It is not easily persuaded to pour all its energy into transforming the world into a home for G-d's presence. It constantly attempts to persuade us not to do so.

As we mentioned before, the yetzer hara reasons that attempting to change the world is useless. The maamar responded to that by explaining that a perfect world is not a fantasy—it will soon be a reality. The world which G-d created to be an abode will then be a home where His presence will freely express itself.

The yetzer hara might say: If the world will eventually become good, why rush to transform it? It will eventually get there on its own, without my work. If I can't stop G-d's plan for the world from becoming a reality, by the same logic I need not run to make it happen. It will happen either way, because G-d wants it.

This is the rationalization that the Rebbe argues with when he quotes the Midrash: "A person is not in control [that he can say] wait for me until I make my reckonings and until I direct my household and then I will come."

These words contain two messages:

1. Rather than being concerned with "my reckonings" or "my household," we should realize that we each have a specific mission, greater than ourselves, to be done in this world.

2. We should not procrastinate changing the world, since we never know when our time will come.

Everything in the world was predestined to be elevated at a certain time, during a certain period. There is a window of opportunity in which you are able to elevate it. If you miss the opportunity, you may never get it back.

That explains the second idea of the Previous Rebbe's mandate—that one's work in bringing G-dliness to all parts of the world should be done with the greatest enthusiasm and a sense of urgency.

When we bring G-dliness to each place in the world with extreme enthusiasm, we will begin an everlasting era in which the world will be a perfect home for the presence of G-d.

(Based on Likutei Sichos 6, Yud Shevat, reworked by Rabbi Dovid Markel and Chaya Freeman)

The Hebrew Sicha begins at the back of the booklet.

נבנה וועלן פונעם „עצם לוז" — איז עס מצד זיין ענין גופא, ווייל אין אים איז דאָ די בחירת העצמות. ולפי זה קומט אויס, אַז אדרבא מצד דעם וואָס „שינוי החוזר לברייתו לא שמי' שינוי", איז ער אויך איצטער אַ מצי"אות אמיתי.

ו. דער יצה"ר איז דאָך אַבער אַן „אומן במלאכתו"[34], איז לאחרי ווי מען שלאָגט אַפ זיין „טענה" (אַז מען קען ח"ו ניט אויפטאָן מיטן גוף און מיט וועלט) דורך דער הסברה, אַז בפנימיות זיינען זיי גאָר טוב און קדושה און די עבודה איז בלויז צו ארויסברענגען דעם טוב וואָס אין זיי בפנימיות אל הגילוי, הויבט ער אַן אינצו'טענה'ן מיטן מענטשן לאידך גיסא:

בפנימיות זיינען דאָך דער גוף און עוה"ז טוב אויך קודם העבודה; ואַ־פילו בנוגע צו „גילוי", איז דאָך אויך אַ זיכערע זאַך (כנ"ל) אַז סוכ"ס דורך דעם אידן אַדער דורך אַן אַנדער אידן וועלן זיי ווערן אַ „דירה לו ית'" — היינט וואָס האָסט דו וואָס צו קאָכן זיך אין דיין עבודה פון תומ"צ בכדי צו מברר זיין און מזכך זיין דעם גוף און חלקו בעולם; ובפרט — וואָס איז אַזוי דער „געוואָלד" אויב דו וועסט עס אָפלייגן אויף אַ ווייל שפעטער?

אויף דעם איז דער רבי בעל ה־הילולא מסביר אין סיום פון דעם מאמר אַז אַ) עס איז דאָ דער ענין פון „אעשה חשבונותי", „אצוה לבי־תי", און ווי באַוואוסט דער ענטפער פון אַלטן רבי'ן[35] „דו האָסט אַלץ דערציילט וואָס דו דאַרפסט, און אויף וואָס דאַרף מען דיך, זאָגסטו גאָר־ניט", ב) „מי הוא היודע עתו ומגו";

יעדער ענין שבעולם איז אויסגע־שטעלט פון פריער, דורך וועמען די זאַך זאָל נתברר וועלן[36]; אַזוי איז אויך אויסגעשטעלט אין וואָס פאַר אַ זמן דער בירור זאָל געטאָן ווערן. און במילא איז דאָך רעכט אַז דורכן אָפלייגן אויף שפעטער, זאָל ער ח"ו פאַרלירן זיין חשבון און בית וכו'[37].

און דעריבער מוז די עבודה געטאָן ווערן בזריזות, ניט פאַרלירן קיין איין רגע אין דער אַרבעט פון הפצת תומ"צ בכלל און הפצת מעינות החסידות ב־מיוחד — בכל מקום ומקום, און דאָס דאַרף געטאָן ווערן בשמחה וחפץ וכו' (וואָס במילא קומט זריזות[38]) — ובלשון הרמב"ם (בנוגע ימות המשיח) נתאוו[39],

צוגרייטן די גאָנצע וועלט צום קיום היעוד[40] „מלאה הארץ דיעה את הוי' כמים לים מכסים", בקרוב ממש.

(משיחת יו"ד שבט וש"פ בשלח תשכ"ט)

כי מכיון ש„בנו בחרת" (שבחירת העצמות היא בהגוף גופא), הרי גם ההמשכה שמצד עצמות אוא"ס (שלגבי' מות וחיים שוים), שייכת להגוף ובפנימיותו, ע"ד המבואר בלקו"ש חי"ח ע' 246 (ס"ט) בענין „לשמש את קוני". עי"ש.

34) ראה שבת קה, ב: כך אומנתו של יצה"ר כו'. וראה ד"ה וידעת תרצ"ג פ"ה.

35) סה"מ תש"ח ע' 191. וש"נ.

36) ראה לקו"ד כרך ד' תקצו, ב. היום יום ע' סד.

37) ובדוגמת יצי"מ שהוצרכה להיות „כהרף עין", כי באם היו מתמהמהים ח"ו לא היו יכולים ליגאל כו' (אלשיך בא יב, לז (ואילך) בשם הזהר. וראה גם צרור המור שם, מ. הגדת התיד"א פיסקא מתחלה עש"ז ד"ה ומעשה ידיו).

38) ראה אגה"ק סכ"א.

39) הל' תשובה פ"ט ה"ב: נתאוו כל ישראל נביאיהם וחכמיהם (ועייג"כ הל' מלכים פי"ב ה"ד). וי"ל שזה בזה תליא נתאוו כל ישראל בנתאוה הקב"ה להיות לו ית' דירה בתחתונים.

וועט באשאפן וועלן אַ נייער גוף[26], נאָר) אז דער גוף וועט נבנה ווערן פון דעם עצם לוז[27]

— ווי‌באלד אבער אז דער גוף מצד עצמו איז „עפר אתה", און דאס וואס עס מאַנט זיך מצד זיין ענין איז „ואל עפר תשוב", קומט דאך במילא אויס אז דאס גופא וואס (דער אופן התחי' וועט זיין ניט בדרך בריאה חדשה, נאָר אז) ער וועט נבנה ווערן פון דעם עצם לוז, איז עס אין ענין פון „בריאה חדשה[28] — וואָרום דער גדר הגוף מצד ענינו איז „עפר"[29]?

ה. אויף דעם איז דער ענטפער, אז פאַרקערט: ווי‌באלד אז „עיקר שכינה בתחתונים היתה", וואס דער־פאָר איז „ובנו בחרת" דוקא אין דעם גוף הגשמי[30], איז במילא דער גוף אַ מציאות אמיתי וואס אין אים איז קיין הפסד ניט שייך. און דער שי־

26) ראה גם ב"ר פצ"ה, א.

27) זח"ב שם.

28) ובדומות „וישב הים" שלאחרי קי"ס, שבאם הגם דקי"ס הי' באופן שבימ"ל טבעו הקודם ומה שהמים היו חורים ונגרים במורד הי' זה בדרך נס — אז הי' זה התהוות חדשה (ראה לקמן שיחה א' לפ' בשלח ס"ב) — כי אף שגם באופן זה לא הי' צריך להחת את עצם התומר (שהרי גם בעת קי"ס הי' התומר ורק שנשתנה טבעו), בכל זה, הרי פרט זה דשינוי טבעו הוא התהוות חדשה.

29) להעיר מהירוש (ד"ה נ"ח עת"ר. ד"ה יחיינו מיומיים תש"א. ועוד) בפירוש „מחי' מתים ברחמים רבים", שמה שצריך שתחה"מ יומשך מבחי' רחמים רבים (דעצמות אוא"ס) דוקא, הוא לפי שלגבי עצמות אוא"ס „מות וחיים שוים, ומשו"ז גם המת יכול לחיות" — והרי מזה מוכח לכאורה, שגם בעת התחי' יהי' הגוף מצד עצמו מת, ורק שמצד עצמות אוא"ס גם המת יחי' (אבל ראה לקמן הערה 33).

30) תניא פמ"ט (ע, רע"א). תורת שלום ע' 129.

נוי וואס איז אין אים געווארן דורך (דעם חטא עה"ד און דער „מסובב" פון אים —) „ואל עפר תשוב", איז בלויז אין זיין חיצוניות, ניט אין זיין עצם מהות. וואָרום מעשה בני אדם קען ניט משנה זיין חי"ו (וכנ"ל ס"ג) די בחירת העצמות, וואס ער האט בוחר געווען אין אַ אידישן גוף.

און דאס גופא איז דער ביאור דע־רויף וואס דער „עצם לוז" [האט ניט נהנה געווען פון דעם עץ הדעת[31] און] ווערט קיינמאל ניט נפסד — ווייל ער איז די „עצמיות" פון גוף[32], און אין עצמיות (פון גוף) איז ניט שייך קיין (חטא און) הפסד.

און ווי‌באלד אז „ובנו בחרת" איז דאך אויך אין כללות הגוף, איז דער־פון פאַרשטאַנדיק אז בפנימיות איז אויך אין כללות הגוף ניט שייך קיין הפסד[33]. און דאס וואס ער וועט לע"ל

31) אלי' רבה לאו"ח סי' ש. וכותב ע"ז „שמעתי". ובשו"ת חת"ס חיו"ד סשל"ז מביא זה בפשיטות מבלי לציין המקור. וצריך חיפוש במדרז"ל.

בהשמועה באו"ר שם כתב „א"כ (דאינו נהנה בשום אכילה*) לא נהנה מעץ הד' עת". וצ"ע לתוך זה עם מ"ש (ב"י ולבוש לאו"ח שם ועוד) שנהנה מסעודת מלוה מלכה. אבל ראה סידור יע"ב ומירות למוצאי שבת. — במעבר יבק ששת אמת מ"ב פ"ו: ואינו נהנה רק מסעודת שבת ויש אומרים מיין הבדלה ורעת אחרים שאינו נהנה כלל מאכו"ש.

32) ולהעיר מה דהעוף „חול" נשרף (אלא ש)משייר בו כביצה וחוזר כו' וחי', מפני שלא אכל מעה"ד (ב"ר פי"ט, ה) — היינו שנשאר העצמיות. והא דהשאר נשרף — י"ל בפשטות דהא אוכל שאר דברים ונעשים דם ובשר כבשרו. וראה מת"כ שם ועוד.

33) ואין סתירה לזה מהמובא לעיל הערה 29 בענין „מחי' מתים ברחמים רבים" —

*) באו"ר שם הביא זה מלבוש שם. וכ"ה בזהר ח"א קלז, א. ועוד.

אז דער שינוי (איז ניט נאר אז ער קען חוזר זיין לברייתו נאר ער) וועט זיבער חוזר זיין לברייתו, כנ"ל.

און וויבאלד אז דער גילוי לעתיד וועט זיין אין אן אופן פון "מלאה[18] הארץ דיעה את הוי' כמים לים מכסים"[19] און "וידע כל פעול כי אתה פעלתו"[20], קומט ממילא אויס, אז אויך איצטער (בפנימיות) איז אזוי אין יעדער נקודה פון וועלט, אויך אפילו דארטן וואו עס זעט זיך אן כאילו אזא התנגדות צו אלקות, צו זיין א דירה לו ית'. און דעריבער דארף מען מפיץ זיין יהדות בכל מקום ומקום, בכדי צו מגלה זיין דעם טוב וואס איז דא אין יעדן ארט.

ד. דעם מאמר האט דאך דער רבי ארויסגעגעבן צו יום הסתלקותו — איז די הוראה הנ"ל אין אנפאנג פון מאמר[21] פארבונדן אויך מיט דעם ענין פון הסתלקות:

לאחרי ווי די נשמה וועט נסתלק פון גוף, וועט דער גוף נפסד[22]. און דא קומט אויף די שאלה: וואס איז דער תכלית פון דער גאנצער עבודה, וואס א איד הארעווען אפ במשך כל ימי חייו אויף אויסצואיידלען זיין גוף[23], אויב לאחרי הסתלקותו וועט ער נפסד?

און די קשיא איז נאך שטארקער: דאס וואס דער גוף וועט נפסד (בצאת הנפש מן הגוף) איז עס דאך (ניט קיין ענין וואס וועט אין אים נתחדש, נאר) כמ"ש[24] "עפר אתה ואל עפר תשוב" (אז מצד דעם וואס אויך איצטער איז "עפר אתה" — דעריבער "ואל עפר תשוב"), און היות אז "שינוי החוזר לברייתו לא שמי' שינוי", איז ער דאך במילא ניט קיין מציאות אמיתי אויך אידער ער איז "שב לעפרו" — און ויבאלד אזוי, קומט דאך אויס לכאורה אז די עבודה פון תומ"צ איז פארבונדן מיט אן ענין וואס איז (אויך בעת העבודה) ניט קיין מציאות אמיתי ח"ו?!

און הגם אז דער "עצם לוז" (וואס בלייבט איבער פון גוף) וועט קייממאל ניט נפסד[25], און אויך אויף דער תחי' פון כללות הגוף שטייט[26] "יחיו מתיך" (און ניט "יברא"), וויל דער אופן התחי' וועט זיין (ניט אז עס

(וזע שהחושך עצמו יאיר — בהמאמר לקמן סעיף ה'), שדוקא ע"י "אסתלק יקרא דקוב"ה בכולהו עלמין" (כמבואר בהמאמר) — הרי הירידה שנעשה ע"י החטא (לא רק שאינה ירידה אמיתית, כבפנים, אלא אדרבה) היא חלק מהעלי' שתהי' על ידה, כמבואר בלקו"ש ח"ה ע' 66.

18) היפך ד"מלא קליפות" הנ"ל.

19) ישעי' יא, ט.

*19) נוסח תפלת העמידה דר"ה.

20) כמו שההוראה שבסוף המאמר ("אין אדם שליט כו' ") שייכת להתסתלקות. ולי' העיר, שגם במאמר הזהר "אסתלק יקרא דקוב"ה בכולהו עלמין" המובא בתחילת המאמר, מרמז תוכן ענין ההסתלקות, כמבואר בהקדמה לקונטי סורים תש"י הערה ב'.

21) כי הגוף מצד עצמו הוא "עפר אתה", כדלקמן בפנים.

ומה שהגוף אינו נפסד תיכף כשנסתלק הנפש ממנו, הוא לפי: א) שאין התהוות הגוף מהנפש (שהיחוה"א פי"ו. סידור ד"ה כך אנת תסתלק), ב) גם לאחר ההסתלקות עדיין רוח הנפש נמצא על הגוף (ד"ה שובה תרנ"ט. וראה ד"ה כי חלק תרצ"ד (תשי"א) פ"ט. ואכ"מ).

22) ראה תניא של"ז (מח, ב), שתכלית ירידת הנשמה למטה היא (לא בשביל עצמה, כ"א) בכדי לתקן את הגוף (וגה"ב וחלקו בעולם). וראה גם מאמר הבעש"ט עה"פ עוב תעזוב עמו (היום יום ע' כב. ובכ"מ).

23) בראשית ג, יט.

24) ב"ר פכ"ת, ב. וש"נ. זח"ב כח, ב. ועוד. תו"ה והוא (ב"ק טז, ב).

25) ישעי' כו, יט.

רש בסיום המאמר וויזט ער אן, אז די אַרבעט דאַרף געטאָן ווערן בזריזות; און מיטן מדרש בתחילת המאמר וויזט ער אן אין וואָס עס דאַרף באַשטיין די אַרבעט גופא: פאַרשפרייטן תומ"צ בכל מקום ומקום, כדלקמן.

ג. בשעת אַ איד באַטראַכט זיך אין דעם מצב פון דער וועלט, וואָס עוה"ז איז דאָך (ווי דער אַלטער רבי זאָגט [9]) "מלא קליפות וסט"א", ד.ה. אַז יעדער נקודה פון עוה"ז איז פול מיט קליפות; ביז אַז דער נאָמען פון עוה"ז — וואָס דער נאָמען פון יעדער זאַך וויזט אויף איר מהות [10] — איז "עולם הקליפות וסט"א" [11], קען ער ביי זיך טראַכטן:

וויבאַלד אַז דער אויבערשטער האָט באַשאַפן די וועלט אויף אַזאַ אופן אַז זי זאָל זיין "עולם הקליפות", איז דאָך ניט שייך אַז איך זאָל זי קענען איבערמאַכן. און וויבאַלד אַזוי — וועל איך זיך אַפּזונדערן פון וועלט און זיין אַפּגעשלאָסן אין די ד' אמות פון תורה און תפלה און ניט האָבן צו טאָן מיט וועלט!

אויף דעם איז דער רבי מסביר גלייך בתחלת המאמר, אַז אדרבה: דאָס וואָס די וועלט איז אַן עולם הקליפות איז עס [ניט אַן ענין וואָס מצד דעם עצם מהות פון עוה"ז איז מוכרח אַזוי, נאָר ס'איז] אַ צוגעקומענע זאַך, אַן ענין וואָס איז ניתוסף געווארן (לאחרי הבריאה) דורכן חטא עה"ד וכו'; אָבער מצד איר עצם מהות, איז גאָר פאַראַן אַ מעלה אין עוה"ז לגבי די עולמות עליונים, וואָרום

9) תניא פל"ו.
10) ראה בארוכה לעיל ע' 35 ואילך ובהנסמן שם.
11) תניא פ"ו (יד"ה, סע"ב).

עיקר שכינה איז דוקא בתחתונים היתה.

קען מען אָבער נאָך אַלץ טענה"ן: אמת טאָקע, אַז בתחילת הבריאה איז געווען אַנדערש; אָבער איצטער איז דאָך די וועלט "פול" מיט קליפות "והרשעים גוברים כו' בו"?

אויף דעם קומט דער הסבר וויטער אין מאמר, אַז דער תכלית הכוונה אין בריאת והתהוות העולמות איז דאָס וואָס "נתאוה כו' הקב"ה להיות לו ית' דירה בתחתונים", און היות אַז די כוונה וועט דאָך זיכער דורכגעפירט ווערן

[וואָרום וויבאַלד אַז די מציאות ה"בריאה איז באַשאַפן געווארן (און זי ווערט באַשאַפן בכל רגע ורגע [12]) צוליב דער כוונה, איז דאָך ניט שייך אַז די ענינים הבריאה, מעשה בני אדם (חטא עה"ד וכו'), זאָלן האָבן כח כו' צו מגבד זיין און ניט צולאָזן ח"ו די אויספירונג פון דער כוונה]

און סוכ"ס וועט די וועלט ווערן אַ דירה לו ית' — קומט דאָך אויס אַז דער איצטיקער שינוי אין וועלט, אַט־דאָס וואָס זי איז אַן "עולם ה"קליפות", איז אַ "שינוי החוזר לברייתו" (וואָרום סוכ"ס וועט דאָך קומען אַ צייט וועו "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ" [13] וויי ס'איז געווען קודם החטא), און "שינוי החוזר לברייתו לא שמי' שינוי" [14], הייסט עס דאָך אַז בפנימיות איז אויך איצטער די וועלט אַ "דירה לו ית'" [15]. ובפרט

12) תנחומא נשא סז. וראה לעיל ע' 17 הערה 42.
13) שעהיוה"א בתחלתו.
14) ראה לקו"ש ח"ג ע' 977 בהערה.
15) זכרי' יג, ב.
16) נסמן לקמן ע' 89 הערה 25.
17) ויתירה מזו: מכיון שהכוונה בה"סס"א גופא היא כדי לאהפכא חשוכא לנהורא

יו"ד שבט

א. ס'איז ידוע אַז בעת ההסתלקות קומען זיך צוואַמען „כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו"[1]. דערפון איז פֿאַרשטאַנדיק, אַז אין דעם מאמר ד"ה באתי לגני וואָס דער רבי בעל ההילולא האָט אַרויסגעגעבן צו זיין יום ההסתלקות [ובפרט אין דער התחלה וסיום פון מאמר — וואָס דער תוכן פון יעדער ענין זעט זיך אַן מער בגילוי אין זיין התחלה[2] וס"יום[3]] קומט צום אויסדרוק א נקודה עיקרית פון כל עמלו, וואָס ער האָט געהאַרעוועט בחיים חיותו בעלמא דין.

פון די נקודות העיקריות פון דער עבודה פון בעל ההילולא — וואָס דאָס האָט ער אויך געמאַכט פון די אַלע וואָס הולכים בדרכיו אשר הורנו, זייַנען:

א) צו פֿאַרשפּרייטן תומ"צ — כו"לל אויך דעם מאור שבתורה — בכל מקום ומקום[4], אויך אין אַזעלכע ערטער וואָס זיינען (בגילוי) גאָר קיין כלים ניט צו תומ"צ בכלל, און על אחת כו"כ ניט קיין כלים צו חסידות.

ב) אַז די אַרבעט פון הפצת ה"תורה ומצות וכו' זאָל מען טאָן מיט דער גרעסטער זריזות.

און אַט־די צוויי נקודות וויזט ער אַן אין דער התחלה וסיום פון דעם מאמר.

ב. אין אַנהויב פון מאמר ברענגט דער רבי בעל ההילולא דעם מאמר המדרש[5] אויפן פסוק[6] „באתי לגני אחותי כלה: „לגן אין כתיב כאן אלא לגני לגנוני למקום שהי' עיקרי בתח"לה דעיקר שכינה בתחתונים היתה", ד.ה. אַז די השראת השכינה בתחתונים וואָס איז געווען בעת הקמת המשכן (וואָס דערויף זאָגט דער אויבערשטער „באתי לגני") איז שוין געווען בתחילת הבריאה (און ניט ווי דער מ"ד[7] אַז „דבר חידוש הוא"). מער ניט וואָס דורכן חטא עה"ד והחטאים שלאחריו איז — „פסק", און דערנאָך, בעת הקמת המשכן, „חזר לכמות שהי'".

און אין דעם סיום המאמר ברענגט ער דעם מדרש[8] „אין אדם שליט לומר המתינו לי עד שאעשה חשבונותי ועד שאצוה לביתי כו'", וואָס דעריבער טאָר מען ניט אַפֿלייגן אויף שפּעטער די אַרבעט וואָס מען האָט צו טאָן, וואָרום „מי הוא היודע עתו וזמנו".

מיטן ברענגען בתחלת וסיום המאמר אַט־די צוויי מדרשים, וויזט ער אַן די צוויי נקודות הנ"ל: מיטן מד־

---

1) אגה"ק סכ"ז. וראה לעיל ע' 35 ובהנסמן שם.

2) מכיון ש(ההתחלה וה)„ראש" כולל כל הענין. וראה לקו"ש ח"ה ע' 58 הערה 12 [בנוגע לשם הסדרה. וע"ז יש לומר בנוגע לשמות (שנקבעו לה)מאמרים, וכיו"ב], ע"ש.

3) ש„הכל הולך אחר החתום" (ברכות יב, א).

ויש לומר שזהו אחד הענינים מה שנעוץ תחלתן בסופן וסופן בתחלתן — כי בשניהם מתבטא עיקר הדבר.

ולהעיר ממסבת ברכות שעיקר הדיוק הוא בההתחלה וההתימה (שו"ע אדה"ז סקי"ד ס"ח).

4) ראה גם לקו"ש ח"ג ע' 875.

5) שהש"ר רפ"ה. וש"נ.

6) שה"ש שם.

7) במדב"ר פי"ב, ו. וראה ילק"ש לבי"ר פי"ם, ז.

8) דב"ר פ"ט, ב.

Sicha reprinted with permission from Kehot Publication Society

מוקדש

לחיזוק ההתקשרות לנשיאנו

כ"ק אדמו"ר זי"ע

•

לעילוי נשמת

ר' צבי הירש ב"ר בנימין הלוי

נדפס ע"י

ר' חנן ב"ר צבי הירש הלוי

נאקם

•

לעילוי נשמת

ר' יצחק ב"ר צבי הירש הלוי

נדפס ע"י אחיו

ר' שלמה ב"ר צבי הירש הלוי

JNet is a division of Merkos L'Inyonei Chinuch
and was established with a generous grant from The Rohr Foundation.

THIS PROJECT HAS BEEN MADE POSSIBLE BY: